

Toamna țesătoare

Vasile Alecsandri

Toamna mândră, harnică
Și de bunuri darnică
A-mpărțit a ei comori:
Frunza-i dat-au vântului,
Iar roada pământului
Dat-o au la muncitori.

Dat-au in pentru ștergare
Și porumb pentru coșare
Plin de ținte aurii,
Și toți strugurii de vie
Pentru dalba veselie
De la nunți și cumătrii.

Dat-au încă pentru coasă
Iarba-i verde și frumoasă
Care-n mai au înflorit;
Și-a ei păsări cântătoare,
Și-a ei șiruri de cocoare
Tainicului Răsărit.

Ș-au rămas, sărmana, goală,
Pe când viforul se scoală
Aducând gerul de an!
Ce-a să facă ea la iarnă?
Norii vin ca să aștearnă
Pe câmpii un lung troian.

Vai de ea! Ce-a să devie
Sub cumplita vijelie
Care suflă oțerit
Peste văile uscate,
Peste apele-nghețate,
Peste codrul desfrunzit?

Dar nu-i pasă! Cât e soare,
Toamna, mândră țesătoare,
Pune furca-n brâul ei,
Ca să toarcă și să țese
Pânză lată-n ițe dese
De-nvelit umerii săi.

Și torcând de-a lungul trece

Peste brazda murgă, rece,
Unde ies painjini mii.
Iar fuioru-i de mătase
Pe pământ în urmă lasă
Mreji de raze argintii.

Câte lanuri, văi întinse,
Toate-acuma sunt cuprinse
De lungi fire ce lucesc.
Unele s-adună în caier,
Altele, pierdute-n aer,
Tainic, lin călătoresc.

Toamna grabnic le urzește,
Le-mpletește, nevedește,
Și cu toate la un loc
Ea-și lucrează o învelitoare
Ca să meargă-n șezătoare
Și să ia parte la joc.

Iat-o în cămeșă albă,
Cu lefti mari lucind în salbă,
Mari cât ochii săi căprii.
Trista iarnă-o pizmuiește
Și prin neguri o pândește
Descântând vrăjitorii.

Iar românul cu drag spune:
„Doamne! fă încă-o minune!
Scoate-o față-n calea mea,
Ca și toamna harnică
Și de suflet darnică,
Să-mi fac traiul meu cu ea!”